

MISSA EXEQUIAL DE MN. FRANCESC XAVIER ARUMÍ SALA

Homilia pronunciada a la parròquia de Sant Domènec de Vic, el dia 23 de gener del 2012

En l'enterrament del nostre estimat germà Francesc Xavier Arumí i Sala, prevere, hem escoltat la Paraula del Senyor. En el salm 36 llegim: En vós, Senyor, hi ha la font de la vida, i veiem la llum en la vostra llum (vs.10). I és això el que nosaltres fem en aquest moment: volem que la llum de Déu, la llum de la seva paraula, la llum de la seva presència ens il·lumini en el dolor per la pèrdua del nostre germà. El dolor pot enfosquir la llum del nostre cor, però la llum del vostre amor misericordiós, Senyor, ens omple de llum per veure la llum del vostre amor que venç la mort. El dolor per la mort de mossèn Francesc Arumí resta il·luminat per la llum de l'esperança.

És això el que celebrem els cristians en la mort d'una persona estimada, d'un germà nostre que ha fet el camí de la vida cristiana amb nosaltres. La nostra celebració no és principalment, ni homenatge ni memòria del qui ens deixa, sinó sobretot i fonamentalment la celebració de Crist, el qui ha mort i ha ressuscitat. La seva victòria és la nostra victòria, la seva vida és la nostra vida. Els qui en raó de la fe i el baptisme hem estat configurats a la seva mort tenim l'esperança de participar en la seva resurrecció. La seva vida gloriosa és la nostra esperança. Esperem participar de la seva vida gloriosa per sempre.

El nostre germà mossèn Francesc Arumí ha recorregut el seu camí cristià amb la lleialtat del qui ha volgut sempre servir i estimar el Senyor i, per amor a ell, tots els seus germans. En el si de la seva família, amb els seus pares i germans, es va iniciar en l'amor al Senyor i a la fidelitat a la seva voluntat. Al redós de l'amor de la família va aprendre les actituds fonamentals que l'han acompanyat tota la vida: l'amor i l'atenció a les persones, el treball i la donació, fer les coses amb bé i amb pau, la lleialtat i l'amistat sincera, l'alegria i la compassió. Fou també en l'àmbit de pietat i amor a Déu de la seva família on va escoltar en la seva infància la crida a esdevenir sacerdot al servei de l'Església. Aquesta crida de Déu el va portar al Seminari i a rebre l'ordenació sacerdotal fa cinquanta-tres anys, i a ser fidel sempre, malgrat les dificultats i els cants de sirena d'ideologies que convidaven a ser fidels a altres realitats, quan l'única i vertadera fidelitat la devem al Senyor i a les promeses que li hem fet. Amb fidelitat va servir en tots els encàrrecs pastorals que, en l'obediència al seu bisbe, el Senyor li encomanava. I amb la feblesa dels homes, però amb la força de la gràcia de Déu no volia fer res més que servir el Poble de Déu. Per això ara, quan la germana mort l'ha visitat i nosaltres podem veure la perspectiva de la seva vida, no podem dir res més que mossèn Francesc Arumí ha estat un servent fidel del Senyor i de la seva Església.

Les benaurances, que hem escoltat en la proclamació de l'evangeli, ens han portat una vegada més a la novetat de les paraules de Jesús. Ell assegut a la muntanya, com a nou Moisès, anuncia la Bona Nova del Regne de Déu. Les benaurances parlen de Jesús. En ell es compleix definitivament el Regne de Déu entre els homes. En el seu rostre, en les seves paraules, en la seva persona, els homes podem trobar el rostre de l'únic i vertader Déu. Però també podem trobar en Jesús la humanitat vertadera. El misteri de l'home queda manifestat plenament en la humanitat del Fill de Déu, fet home per la nostra salvació. No hi ha cap altra bona notícia per als homes que el mateix i únic Jesucrist. El cor de mossèn Francesc Arumí es va enamorar de Jesús i el va seguir des de la seva infància i fins al final de la seva vida. En la seva vida, en el seu ministeri sacerdotal, en la seva predicació, en el seu testimoni, no volia fer res més que anunciar

Jesús. El ministeri sacerdotal en l'Església té com a missió fer present la mateixa predicació de Jesús. En la novetat de l'Esperit Sant la paraula de Jesús, per mitjà dels seus ministres, continua present enmig del món, convidant els homes i dones de cada generació a acollir la Bona de la Salvació.

Les benaurances ens parlen de l'home nou que neix quan en el cor d'una persona brolla el seguiment de Jesús, el seguiment per la fe i l'amor. L'ésser del qui es deixa estimar i salvar per Jesús resta transformat. L'acció de l'Esperit Sant en el cor fa néixer l'home nou. I quina és aquesta novetat? Recordem les paraules que hem escoltat: Feliços els pobres en l'esperit... els qui estan de dol ... els humils ... els qui tenen fam i set de ser justos... els compassius... els nets de cor... els qui posen pau... els perseguits pel fet de ser justos... feliços vosaltres quan, per causa meva, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies... Aquests són els homes nous, els qui, deixant-se transformar per l'amor de Déu, viuen la novetat d'aquest amor, com a realitat fonamental de la vida. El qui es deixa fer per Déu experimenta com la seva vida canvia, com les realitats que semblaven importants i absolutes resten en segon lloc, com la humanitat profundament viscuda pren un nou horitzó, una direcció decisiva, com la pobresa és riquesa, com les llàgrimes es tornen goig, com el cor s'omple de pau i dona pau, com en la persecució s'experimenta l'alegria de ser deixeble i amic de Jesús. Aquesta novetat, germans estimats, era la que volia acceptar i viure del tot el nostre germà. I nosaltres, malgrat les seves deficiències que com a tot humà tenia, veiem les benaurances reflectides en el seu rostre, en les seves actituds, en les seves obres. Donem gràcies a Déu per l'obra que en ell ha fet i per l'obra que per mitjà d'ell, del seu ministeri i del seu testimoni, Déu ha fet en nosaltres.

La llarga malaltia, manifestada a poc a poc i de forma creixent, l'ha portat al traspàs a la casa del Pare. En l'etapa final, després de deixar les parròquies de Moirà, Ferrerons, Marfà, Rodors i l'Estany, va sojornar a la Casa Sacerdotal, on va viure amb germanor i amb pau. Però han estat uns mesos els qui ha passat a la Clínica de Sant Josep, ben atès per les germanes josefines i la resta del personal sanitari; i, sobretot, ha tingut en tot moment la companyia de la seva germana Carme, com també la proximitat dels seus germans i d'altres familiars, amics. La vida familiar i ministerial, amb records i vivències es feren ben presents en els moments de feblesa i malaltia. "La grandesa de la humanitat està determinada essencialment per la seva relació amb el sofriment i amb el qui sofreix.", ens diu el papa Benet XVI en Spe Salvi. A tots els qui l'heu acompanyat i de manera tan fidel i constant us haig de dir que el que heu fet amb ell manifesta la grandesa de la vostra humanitat i testimonia la grandesa d'un cor que estima.

Mossèn Francesc Xavier desitjava tornar a la Casa Sacerdotal per gaudir de la pau del repòs i de la germanor sacerdotal. Déu li ha volgut donar ara l'anada a la seva casa, a la llar definitiva. La nostra fe cristiana ens parla clarament d'aquesta esperança. Nosaltres som pelegrins per aquest món que anem cap a la casa del Pare. Jesús mateix ens ha parlat en l'evangeli que hem escoltat. Ell promet als qui viuen segons les benaurances, segons la humanitat nova sorgida del seu misteri pasqual, el regne definitiu. Ell ens promet el Regne del cel, on serem consolats, on veurem Déu i serem reconeguts fills de Déu i rebrem la gran recompensa.

Germans estimats, preguem en caritat pel nostre germà mossèn Francesc Xavier Arumí. Preguem perquè el Senyor tingui misericòrdia i pietat dels pecats, de les febleses i mancances que ell hagi pogut tenir. Preguem perquè el Senyor miri tot el bé, tot l'amor, tot els servei que ha fet a l'Església i als homes que el Senyor li ha encomanat. Preguem perquè el Senyor el purifiqui amb la seva misericòrdia i l'aculli ja ara en el seu Regne de benaurança eterna. Preguem perquè en ell sigui realitat el que ens ha dit el

llibre de la Saviesa: Els qui tenien posada en ell la confiança comprendran la veritat, i els qui l'han estimat fidelment estaran amb ell .

A sant Josep, espòs de Maria, fidel custodi del misteri de Crist, patró de l'Església i de la bona mort li agraïm que l'hagi acompanyat en el moment de la seva mort. A santa Maria, Mare de Déu, que l'acompanyà tota la vida, des de la parròquia del baptisme de Santa Maria de Manlleu a la darrera parròquia de Santa Maria de Moià, li agraïm que l'hagi assistit en el moment de la mort i l'hagi portat a la presència del seu Fill i Salvador, Jesús, per a poder escoltar la paraula d'amor i misericòrdia: "Servent fidel, entrar a celebrar-ho amb el teu Senyor. " Amén.